

Naš Azor.

Naš Azor zvesta je žival,
vsak njemu bo pohvalo dal,
čuvaj izvrsten in močan je,
v veselje nam, pomoč in bran je!

Podnevi v hišici leži,
ponoči buden je, ne spi,
iz hišice spe na dvorišče,
povsodi stika, voha, išče.

Če se pojavi kakšenkrat
na zidu v temni noči tat,
koj proti njemu zakadi se,
zobé mu kaže in grozi se:

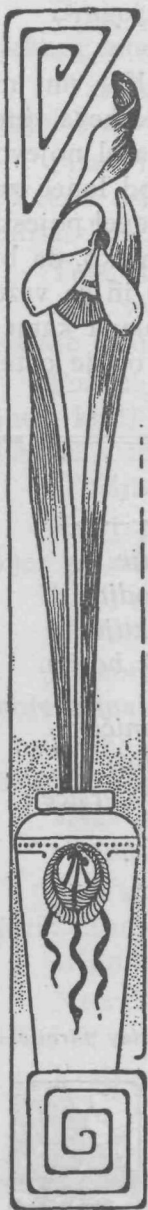
»Le skoči, skoči dol, tatič,
jaz tebe ne bojim se nič,
zob mojih čutil boš ostrino,
po kraji izgubiš skominol!«

In tat popihne jo z zidú,
renči naš Azor brez mirú,
a v hiši oče tam miruje,
ker ve, da zvesti Azor čuje.

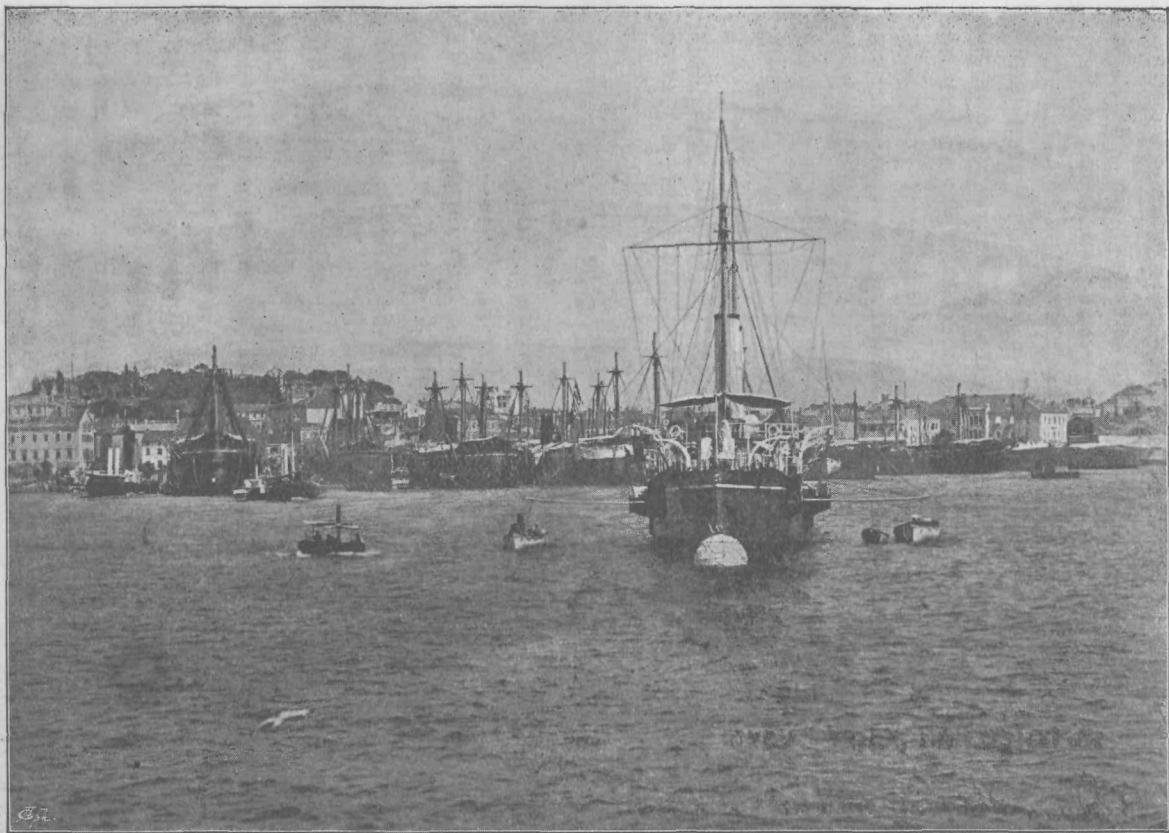
Ko pa napoči beli dan,
iz hiše oče gre na plan
in s skledčko kruha in pa mleka
pohvalo Azorju izreka:

»Res, priden, Azor, ti si bil,
ponoči si tatú spodil,
čuj, pridi sem, da te pogladim
ter s kruhom, mlekom te nagradim!« —

In vzpne se na očeta pes
in miga z repom, srečen ves,
potem pa jest hiši veselo,
izprazni hlastno vso skodelo. —

Janko Leban.

NEODREŠENA NAŠA ZEMLJA: PULJ